

hørsdommerens Rolle; hvad jeg har gjort eller vil gjøre, berøer paa mig, men ikke paa den ærede Rigsdagsmand. Det nytter hverken den ene eller den anden at gjøre et uheldigt Forsøg paa her at give en Inquisitors Gjæsterolle. Jeg gaaer frem paa den Maade, som jeg anseer for den rette; og den ærede Rigsdagsmands Ord kunne ikke bevæge mig til at vige et Skridt derfra.

A. Sage: Det havde ikke været min Hensigt at sige et eneste Ord i denne Sag, og jeg havde troet, at den var tilende, da den ærede Forespørger havde faaet det Svar, som den høitærede Indenrigsminister gav paa hans Forespørgsel. Hvormed han var saa tilfreds; trods Alt, hvad der derefter blev ytret, og hvormegen Anledning der end kunde have været til at tage Deel i en Forhandling af denne Natur, skulde jeg dog end hyderligere have tiet stille, dersom den ærede Forespørger ikke til Slutningen havde bragt os sin Tale, fordi vi havde været enige med ham i, at det havde været en rigtig Forholdsregel, at han havde bragt denne Interpellation frem; der til kan jeg imidlertid ikke tie stille, da jeg ikke vil have, at Nogen et eneste Dieblis skulde kunne troe, at jeg antog, at det var rigtigt, at denne Forespørgsel var stillet, idet jeg fra første Dieblis af har fundet den i høieste Grad uklog. Naar der midt i Februar Maaned kommer en Sag her til Thinget af en saa høist alvorlig Natur som den, at et Medlem vil spørge Regjeringen om den agter at tage kraftige Forholdsregler mod den særdeles store og daglig voksende Næringsløshed blandt Haandværker og Arbeidsclassen i Kjøbenhavn — en Henvendelse til Regjeringen altsaa, som gaaer ud paa, at Haandværker og Arbeidsclassen i Landets største By er uden Erhverv, og at Regjeringen skal tage kraftige Forholdsregler derimod! — naar, siger jeg, en saadan Sag bringes ind her i Folkethinget midt i Februar Maaned og ligger til Slutningen af Marts Maaned, saa er dette høist uforsvarligt handlet af den, der har bragt den ind; thi er der Allvor i Sagen, og er det en Gjenstand, som Thinget efter hans Overbeviisning bør beskæf-

tige sig med, saa skal han sørge for at skaffe sig saa mange Medlemmer — som det jo vilde være let at faae i en saa nyttig og vigtig Sag — som ere nødvendige til at begjære Sagen sat paa Dagsordenen og ikke lade den ligge lige til det Dieblis, da vi ere ifærd med at gaae fra hinanden. Men de store Ord i Forespørgselen have heldigviis ikke svaret til, hvad det ærede Medlem nu har fremsat. Jeg underlægger ham ikke andre Grunde end dem, han selv har fremsat; han har sagt, at han Ingenting forlanger, han vil blot have, at Regjeringen, om muligt, skal lade foretage nogle Arbejder, som alligevel burde foretages, og den ærede Minister har fuldkommen rigtigt svaret derpaa: „Så, den Smule Arbejde, vi have at lade gjøre, skulle vi lade gjøre saasnart som muligt“ — og dermed er den ærede Forespørger tilfreds, og jeg havde virkelig troet, at vi dermed kunde have endt Sagen. Men jeg vil, som sagt, ikke have mig paaduttet, at jeg er tilfreds med, at denne Interpellation er stillet, jeg vil ikke være deelagtig i, at det skulde ansees som rigtigt at holde Haandværker og Arbeidsclassen i Kjøbenhavn fra midt i Februar til ultimo Marts i Spænding, om Regjeringen vilde gjøre Noget for dem eller ikke; vel vidende, at det er umuligt for Regjeringen og har været umuligt for alle Regjeringer at gjøre Noget ligeoverfor den Art Nød. Sagen er saa vidtløftigt blevet behandlet, at jeg ikke skal sige Videre besængende, og det var, som sagt, slet ikke min Hensigt at tage Deel i Forhandlingen af en Sag som denne. Jeg finder det uklog, ubilligt og uretfærdigt mod den lidende Arbeidsklasse og mod den arbejdsmangelende Haandværksklasse at ville henholde dem med Haab og Forventning om, at Regjeringen eller Folkethinget skulde kunne gjøre Noget for dem, naar det er os Alle bekendt, at det er umuligt. Jeg bellager, hvis nogen eneste Mand har ladet sig sluffe af disse Forventninger; men jeg haaber det ikke, jeg haaber, at de Paagjældende ere altsor forstændige til, at Nogen af dem skulde have troet paa, at dette Skridt kunde føre til det Allermindste, for at afhjælpe den Nød, hvormunder de desværre lide, og som hovedsagelig, efter hvad der allerede er